

Στά Ίχνη τῶν Ἀγίων

Ἅγιος Νεκτάριος, ἓνας ἅγιος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα (9 Νοεμβρίου)

Σκεφτήκατε ποτέ, παιδιά, ὅτι ἴσως ἀνάμεσά μας ἔχουμε ἓναν ἅγιο; «Μά πῶς εἶναι δυνατόν αὐτό στή δική μας ἐποχή;», θά ρωτήσῃ κάποιος. Μή σᾶς φαίνεται παράξενο. Κάθε ἐποχή, ἀκόμη καί ἡ δική μας, ἔχει τούς ἁγίους της. Καί οἱ ἅγιοι αὐτοί κινοῦνται πολύ ἀπλά καί ἀθόρυβα ἀνάμεσά μας, γι' αὐτό κανείς δέν τούς παίρνει ἀμέσως εἶδηση.

Ἕνα ἀπλό μικρό παιδί ἦταν καί ὁ ἅγιος Νεκτάριος· τό πέμπτο ἀπό τά ἔξι παιδιά μιᾶς πολύτεκνης φτωχῆς οἰκογένειας. Δεκατριῶν χρονῶν, στά **1859**, ἄφησε τή γενέτειρά του, τή **Σηλυβρία** τῆς ἀνατολικῆς Θράκης, καί πῆγε στήν **Κωνσταντινούπολη** γιά νά βρεῖ δουλειά καί νά μάθει γράμματα.

Ἕνα μικρό παιδί, μά μέ πίστη δυνατή. Γι' αὐτό δέν δείλιασε μπροστά στίς δυσκολίες. Ὁ ἔμπορος, κοντά στόν ὁποῖο θά δούλευε, ἀναγκάστηκε ξαφνικά νά μεταναστεύσῃ σέ μακρινή περιοχή. Ἔτσι ὁ μικρός **Ἀναστάσης** -αὐτό ἦταν τό βαπτιστικό του ὄνομα- δέν μπόρεσε νά τόν συναντήσῃ. Καί βρέθηκε στή μεγάλη πόλη μόνος του, ἄγνωστος ἀνάμεσα σέ ξένους. Μόνος του; Ὁχι. Εἶχε **ἀχώριστο**

φίλο καί σύντροφό του τόν Χριστό, πού πίστευε καί αγαπούσε. Μέ τή δική Του δύναμη μπορούσε ν' αντιμετωπίζει μέ θάρρος τά προβλήματα τής ζωής.

Βρήκε δουλειά σ' ένα ἐργαστήρι πού στοίβαζε μπάλες καπνοῦ σέ μεγάλα κουτιά καί κάσες. Ἦταν ὑποχρεωμένος νά δουλεύει ἀπό πολύ πρωί ὥς ἀργά τό βράδυ. Καί δυστυχῶς, τό ἀφεντικό του θύμωνε συνεχῶς, τά 'βαζε μέ ὅλους. Μά ὁ Ἀναστάσης δέν ἔχασε τό θάρρος του. Κάθε μέρα ἔκανε τόν σταυρό του καί ξεκινοῦσε μέ ὀρεξη τή δουλειά.

Κι ὅταν ἔφτανε τό βράδυ, εἶχε μιά ξεχωριστή χαρά. Ἔβαζε σέ ἐφαρμογή ένα μυστικό ἱεραποστολικό σχέδιο πού εἶχε σκαρφιστεῖ: Ξεχώριζε πάνω ἀπό πενήντα περιτυλίγματα, στά ὁποῖα τύλιγαν τά κουτιά μέ τόν καπνό, καί σ' αὐτά **ἀντέγραφε χωρία ἀπό τήν Ἁγία Γραφή καί λόγια Πατέρων!** Εἶχε συγκεντρωμένα τέτοια χωρία σ' ένα χοντρό τετράδιο, πού τό κουβαλοῦσε μαζί του. Πολλά τά εἶχε μάθει πλέον ἀπ' ἑξῶ. Κι ἔνιωθε τόσο εὐτυχισμένος, πού μπορούσε νά τά προσφέρει στους ἀνθρώπους! Αὐτός ὁ φτωχός μπορούσε νά δωρίζει τά πολυτιμότερα μαργαριτάρια! Καί τί θαυμαστό! Ἀπό τότε πού ἄρχισε αὐτή τήν ὁμορφη συνήθεια ὁ Ἀναστάσης, ἡ δουλειά ὅλο καί πιο πολύ πρόκοβε. Οἱ παραγγελίες αὐξάνονταν!

Σάν ἔφτασε ὅμως ὁ χειμώνας, ἡ φτώχεια χτύπησε σκληρά τόν Ἀναστάση. Μέ τόν καιρό καί ἀπό τό πολύ τρέξιμο **ἔλειωσαν τά φτωχικά του ροῦχα, ἔλειωσαν καί τά παπούτσια του.** Κι ἦταν βαρὺς ὁ χειμώνας, μέ χιόνι, μέ ἀτέλειωτες βροχές. Κρύωνε τό παιδί, ὑπέφερε φοβερά. Κάποιο βράδυ τόλμησε νά πλησιάσει τό ἀφεντικό του καί νά ζητήσει βοήθεια. Μά ἐκεῖνος τόν κοίταξε μέ περιφρόνηση καί τοῦ μίλησε αὐστηρά. Δέν ἔδειξε καμιά διάθεση νά τοῦ συμπαρασταθεῖ.

Μούσκεψε τό μαξιλάρι του στά δάκρυα ἐκεῖνο τό βράδυ ὁ Ἀναστάσης. Ὅταν γιά λίγο τόν πῆρε ὁ ὕπνος, εἶδε στό ὄνειρό του τόν παντοκράτορα Χριστό. Τόν ρωτοῦσε «γιατί κλαῖς;», μά ἐκεῖνος δέν

μπορούσε νά τοῦ ἀπαντήσει. Ὄταν ξύπνησε -χαράματα ἦταν ἀκόμη- ἀποφάσισε νά γράφει ἕνα γράμμα. Πῆρε, λοιπόν, χαρτί καί μολύβι καί ἔγραψε:

«Χριστέ μου, μέ ρώτησες γιατί κλαίω. Ἐλειωσαν τά ροῦχα μου, ἔλειωσαν τά παπούτσια μου, βγῆκαν τά δάχτυλά μου ἔξω καί ὑποφέρω. Κρυώνω τώρα τόν χειμώνα. Πῆγα χθές στό ἀφεντικό μου καί μ' ἔδωξε... Χριστέ μου, τί νά κάνω; Συγχώρεσέ με πού Σ' ἐνοχλῶ. Σέ προσκυνῶ καί Σέ λατρεύω, ὁ δοῦλος σου Ἀναστάσιος».

Ἐβαλε τό γράμμα του σ' ἕναν φάκελο τό παιδί μέ τήν ἀπλή μά δυνατή πίστη κι ἔγραψε: «Γιά τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό». Διεύθυνση: «Πρός τόν οὐρανό».

Χαράματα ἀκόμη ξεκίνησε γιά τό ταχυδρομεῖο. Εἶχε νά ταχυδρομήσει κι ἄλλα γράμματα. Στόν δρόμο συνάντησε τόν κυρ-Θεμιστοκλῆ τόν γείτονα, πού εἶχε ἀπέναντί τους κατάστημα μέ κάδρα καί κορνίζες. Πήγαινε κι αὐτός στό ταχυδρομεῖο. Βλέποντας τόν Ἀναστάση μέ τά τρύπια παπούτσια νά τρέχει μέσ στό κρύο πρῶι πρῶι, τόν λυπήθηκε καί προθυμοποιήθηκε νά ταχυδρομήσει αὐτός καί τά δικά του γράμματα.

Σέ μιὰ ἐβδομάδα μιὰ ἀπρόσμενη ἐκπληξη περίμενε τόν Ἀναστάση. Δέχτηκε ἕνα ταχυδρομικό δέμα. Ἀποστολέας: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός! Λοιπόν, ἔλαβε τό γράμμα του; Καί τώρα τί τοῦ στέλνει; Μέ τρεμάμενα χέρια, ὅλος ἀπορία καί συγκίνηση ὁ Ἀναστάσης ἀνοίγει τό δέμα. Βούρκωσαν τά μάτια του. Ὁλοκαίνουργια ροῦχα καί παπούτσια! Ἐπεσε στά γόνατα καί μέ λυγμούς εὐχαριστοῦσε τόν ἀγαπημένο του Χριστό.

Δέν τελείωσαν, ὥστόσο, τά βάσανά του. Τό ἀφεντικό του, μόλις τόν εἶδε καλοντυμένο, ἔβαλε τό κακό στό νοῦ του. Νόμισε πῶς ὁ Ἀναστάσης τά ἔκλεψε τά καινούργια ροῦχα καί τά παπούτσια, κι ἄρχισε ἀλύπητα νά τόν δέρνει. «Δέν εἶμαι κλέφτης, δέν εἶμαι κλέφτης, κύριε», ἐπαναλάμβανε κλαίγοντας τό παιδί.

Ἄκουσε τίς φωνές τους ὁ γείτονας καί ἔτρεξε ἀμέσως, γιά νά φα-

νερώσει την αλήθεια. Αυτός ήταν ο «ἄγγελος» πού είχε στείλει τό δέμα ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ. Παραξενεύτηκε ὅταν εἶδε τόν φάκελο πρὸς τόν Ἰησοῦ Χριστό καί διάβασε τό περιεχόμενό του. Συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τοῦ παιδιοῦ καί τὴ θερμὴ του προσευχή θέλησε νά τοῦ κάνει ἓνα δῶρο. Ἀλλὰ κι ἓνα δεύτερο δῶρο ἔκανε στή συνέχεια ὁ κυρ-Θεμιστοκλῆς στὸν Ἀναστάση: Τόν πῆρε στό δικό του κατάστημα, νά δουλεύει μέ καλύτερες συνθῆκες.

Τὰ χρόνια πέρασαν. Τό μικρό παιδί μεγάλωσε. Ἐγινε **δάσκαλος** καί ἀργότερα **ἱερομόναχος μέ τό ὄνομα «Νεκτάριος»**. Σπούδασε στή **Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Ἀθήνας** καί ἀνέβηκε σέ ὑψηλά ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα στήν **Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου**, ὥσπου ἔγινε **ἐπίσκοπος στή Μητρόπολη Πενταπόλεως**. Δέν τέλειωσαν ὅμως οἱ περιπέτειες τῆς ζωῆς. Τόν φθόνησαν τόν ἅγιο Νεκτάριο καί τόν κατηγορήσαν μέ πολλές **ψευτικές κατηγορίες**. Ὅταν μεγαλώσετε, παιδιά, ἀξίζει νά μάθετε μέ λεπτομέρειες τὴ ζωὴ του, γιὰ νά θαυμάσετε τὴ γενναιοῦτα τῆς ψυχῆς του, τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸν Θεό, τὴν **ἀνεξικακία** του. Πάμφτωχος ἔμεινε, δέν εἶχε κάποιες μέρες οὔτε μπουκιά νά βάλει στό στόμα του, ἀλλὰ κακία λέξη δέν εἶπε γιὰ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του.

Ἀργότερα, ἔγινε **διευθυντὴς στή Ριζάρειο Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ** τῆς Ἀθήνας. Οἱ σπουδαστές ἐκεῖ προορίζονταν νά γίνουν θεολόγοι ἢ ἱερεῖς. Ὁ ἅγιος Νεκτάριος τοὺς μεταγγίζε τὴν πίστη καί τὴν ἀγάπη. Ἦταν ὁ ἴδιος ἓνα ζωντανό παράδειγμα. Ἐνα βράδυ τόν «συνέλαβε» ὁ ἐπιστάτης τῆς σχολῆς νά κάνει, ξέρετε τί; Νά καθαρίζει τίς τουαλέτες. Γιατί ἄραγε; Γιὰ νά μὴ χάσουν τὸν μισθό τους ὁ καθαριστὴς καί ὁ βοηθός του, πού συνεχῶς φιλονικοῦσαν μεταξύ τους καί τίς ἀφηναν λερωμένες. Ἡ ταπείνωσή του τοὺς συγκλόνισε καί τοὺς δυό, ὥστε ν' ἀλλάξουν συμπεριφορά.

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του παρέμεινε ταπεινός, χωρὶς κακία γιὰ τοὺς ἐχθρούς του. Γι' αὐτό καί ὁ Θεὸς τόν δόξασε. Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατό του, στίς **9 Νοεμβρίου 1920**,

ἄρχισε ὁ ἅγιος **νά εὐωδιάζει καί νά θαυματουργεῖ**. Σήμερα στήν **Αἴγινα** ἕνας περίλαμπρος ναός ὑψώνεται στ' ὄνομά του καί μέ εὐλάβεια πάμπολλοι προσκυνητές ἀσπάζονται τά ἅγια λείψανά του.

Θέλω νά γίνω ἅγιος!

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος εἶναι ἕνας ἅγιος τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα. Ἀκούθησαν κι ἄλλοι: ὁ ἅγιος Παῖσιος, ὁ ἅγιος Πορφύριος, ἡ ἁγία Σοφία τῆς Κλεισούρας. **Δέν ἔπαψε ἡ γῆ μας αἰῶνες τώρα νά στέλνει ἀγίους στόν οὐρανό**. Νά γιατί σᾶς εἶπα, παιδιά, στήν ἀρχή πώς ἴσως κι ἀνάμεσά μας νά περπατοῦν ἅγιοι.

Τί κι ἂν ὁ πολύς κόσμος κατρακυλάει ὀλοένα καί περισσότερο στή διαφθορά; Ὑπάρχουν πάντοτε οἱ λίγοι ἐκλεκτοί τοῦ Θεοῦ. Κι εἶναι αὐτοί **«τὸ ἅλας τῆς γῆς»** καί **«τὸ φῶς τοῦ κόσμου»** (Μθ 5,13. 14). Λιγοστό ἀλάτι βάζουμε στό φαγητό, ἀλλά αὐτό τό νοστιμίζει. Κι ἕνα μικρό κερί ἀρκεῖ μέ τό λιγοστό φῶς του νά διαλύσει τό βαθύ σκοτάδι. *(Ἄν οἱ συνθῆκες τό ἐπιτρέπουν, ἀνάβουμε ἕνα κερί, ἀφοῦ πρῶτα σβήσουμε τά φῶτα στήν αἴθουσα τοῦ Κατηχητικοῦ μας)*. Ἔτσι καί οἱ λίγοι τοῦ Θεοῦ κάνουν "νόστιμη", ὁμορφη τή ζωή τῶν ἀνθρώπων καί σκορποῦν τό φῶς τῆς ἐλπίδας.

Μακάρι, παιδιά, μέ τήν πρεσβεία τοῦ ἁγίου Νεκταρίου νά γεννηθεῖ καί στή δική μας τήν καρδιά ἡ ἐπιθυμία **«νά γίνω ἅγιος»**, νά πιστεύω καί ν' ἀγαπῶ τόν Χριστό μέ ὅλη τή δύναμη τῆς καρδιάς μου! Ἀμήν.

**Ἄγιε Νεκτάριε, τήν πρεσβεία σου ζητῶ
ἅγιος μικρός νά γίνω,
δυνατά ὅπως ἐσύ
τόν Θεό νά ἀγαπῶ**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εἰκόνα ἁγίου Νεκταρίου.
2. Ἀφίσα μέ τούς ἁγίους τῆς ἐποχῆς μας.
3. Ἀπολυτίκιο σέ ἀρχεῖο κειμένου-ῆχου.
4. Παιχνίδι.
5. Κατασκευές μέ φιστίκια Αἰγίνης.
6. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.